

## Arrest

**nr. 306 919 van 21 mei 2024**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS  
Eindgracht 1  
3600 GENK

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Op 22 januari 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 april 2021 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 278 405 van 7 oktober 2022 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 29 december 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,*

*naam : (...)*

*voornaam : (...)*

*geboortedatum : (...)*

*geboorteplaats : Bagdad*

*nationaliteit : Irak*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 28/04/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

*Hoger belang van het kind:*

*Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaarde een minderjarig kind te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Vervolgens heeft betrokkene een erkenningsprocedure voor zijn minderjarig kind opgestart. Op dit moment is er echter nog geen bewijs van ouderschap. Indien betrokkene effectief de vader van dit minderjarige kind is, wijst DVZ erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.*

#### **Gezins- en familieleven**

*Betrokkene verklaarde gehuwd te zijn in het land van herkomst met een legaal in België verblijvende persoon. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem/haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn/haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.*

## *Gezondheidstoestand*

*Betrokkene verklaarde psychologische problemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”*

## *2. Onderzoek van het beroep*

*In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de schending van de hoorplicht en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).*

*Hij licht het eerste middel toe als volgt:*

*“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker de bestreden beslissing betekend.*

*Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker niet eens gehoord werd door de verwerende partij.*

*Uit vaststaande rechtspraak volgt dat de verwerende partij verzoeker dient te horen alvorens een voor hem nadelige beslissing te nemen (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003)*

*Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij in België een minderjarig kind en een legaal in België verblijvende partner heeft. De verwerende partij stelt hieromtrent dat middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben contact kan worden onderhouden.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt evenwel in verschillende rechtspraak dat online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie (zie RvV 29 mei 2020, nr. 236.222; RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780).*

*Dat de motivering van de beslissing minstens niet correct is gebeurd.*

*Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.*

*De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.*

*Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.*

*Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.*

*Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

#### Beoordeling

In wat gezien kan worden als een eerste onderdeel van het enige middel werpt verzoeker een schending op van het hoorrecht in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82-83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36 ).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30, 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij zich steunt vop het hoorrecht als rechtsbeginsel in de Europese rechtsorde, waarbij hij ook verwijst naar het voormelde arrest Boudjlida van het Hof van Justitie.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het wordt door de gemachtigde niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). De Raad van State stelde hierover het volgende: “[...] *dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden*” (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan verzoeker om aan te duiden dat hij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

In casu blijkt inderdaad niet dat verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord, tenzij in het kader van zijn procedure om internationale bescherming. De Raad moet echter vaststellen dat uit verzoekers betoog niet blijkt welke informatie hij had willen verschaffen indien hij opnieuw voor het nemen van de verwijderingsmaatregel zou gehoord zijn. Hij beperkt zich immers tot een theoretisch betoog aangaande de schending van de hoorplicht, zonder aan te geven welke informatie hij nog zou hebben toegevoegd aan de informatie die hij reeds had meegedeeld.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In wat gezien kan worden als een tweede en derde onderdeel van het enige middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM. Beide onderdelen worden wegens hun verwevenheid samen behandeld.

Verzoeker stelt een minderjarig kind en een in België legaal verblijvende partner te hebben. Hij stelt daarbij dat er door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek werd gedaan naar zijn situatie en dat de motivering niet correct is gebeurd aangezien blijkt uit de rechtspraak van de Raad dat online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wijst de bestreden beslissing de iure op de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde ook de facto door er enerzijds op te wijzen dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en anderzijds ook inhoudelijk in te gaan op het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering correct is in het licht van het hoger belang van het kind en het gezinsleven. Het afdoende karakter van de motivering wordt infra onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, aangezien verzoeker zijn onderdeel van het middel als dusdanig ontwikkelt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof of EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Enkel als een beschermingswaardig gezinsleven bestaat, gaat de Raad over tot het onderzoek van de belangenafweging.

In casu legt verzoeker de nadruk op het feit dat hij een minderjarig kind en een in België legaal verblijvende partner heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind door gemachtigde wordt betwist. De gemachtigde stelt daarover het volgende: *"Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaarde een minderjarig kind te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Vervolgens heeft betrokkene een erkenningsprocedure voor zijn minderjarig kind opgestart. Op dit moment is er echter nog geen bewijs van ouderschap. Indien betrokkene effectief de vader van dit minderjarige kind is, wijst DVZ erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben".*

De Raad moet de gemachtigde bijtreden waar deze in casu stelt dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijs van ouderschap voorhanden was. Er blijkt dat de erkenningsprocedure die verzoeker is gestart ten aanzien van zijn kind nog lopende is wegens uitstel door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Echter in casu is het kind geboren vooraleer verzoeker en diens (in België als vluchteling erkende) partner zijn gehuwd. Ook blijkt niet afdoende uit het administratief dossier dat

het kind is geboren als verzoeker en zijn partner al samenwoonden, zodat het vermoeden van een beschermingswaardig gezinsleven in casu niet afdoende is aangetoond. Verder kan ook - buiten de voorgaande gevallen - een beschermingswaardig gezinsleven worden vastgesteld, als feitelijke factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto-gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). De Raad moet vaststellen dat noch het verzoekschrift, noch het administratief dossier juridische of feitelijke elementen bevatten die op een nauwe persoonlijke familieband wijzen tussen verzoeker en het kind, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zo heeft verzoeker dienaangaande geen feitelijke elementen aangehaald. Een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en het kind in België wordt bijgevolg niet afdoende aangetoond. In een dergelijke situatie moet de gemachtigde niet overgaan tot een belangenafweging. Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat online communicatie tussen een ouder en zijn of haar kind onvoldoende is om een gezinsleven te onderhouden aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70), is in casu de familieband op zich onvoldoende aangetoond. De Raad volgt in casu dan ook niet dat de motieven aangaande de moderne communicatiemiddelen een wezenlijk onderdeel uitmaken van de beslissing. De essentie van de motivering in het kader van het hoger belang van het kind is dat het ouderschap zelf wordt betwist.

Met betrekking tot de vraag of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn in België legaal verblijvende partner herinnert de Raad eraan dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk; het begrip kan ook andere de facto-gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten het huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto-partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu verwijst verzoeker naar zijn de facto-partnerrelatie met zijn in België legaal verblijvende partner. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van 5 februari 2021 verklaarde een partner te hebben met wie hij kennis heeft gemaakt via het internet en waarmee hij een relatie is gestart bij zijn aankomst in België. Dit houdt in dat de relatie volgens zijn verklaringen ongeveer begonnen is in januari 2021, en dus op het ogenblik van de bestreden beslissing verzoeker en zijn partner bijna drie jaar een relatie hadden. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker en zijn partner op 5 oktober 2023 per volmacht in Irak in het huwelijk traden en dat zij momenteel op hetzelfde adres verblijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner betwist en aldus aanneemt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

In casu is er evenwel sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoeker, aangezien het niet gaat om het ontnemen van een bestaand verblijfsrecht. In geval van een eerste toelating moet volgens het EHRM wel worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij aldaar zijn recht op gezinsleven kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij de gemachtigde een redelijke en zorgvuldige belangenafweging moet maken.

Gemachtigde gaat in de bestreden beslissing over tot een belangenafweging en motiveert over de relatie van verzoeker met zijn partner dat het verzoeker vrijstaat gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden zoals in het kader van gezinshereniging. Hij stipt aan dat nog geen aanvraag om gezinshereniging werd ingediend waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Volgens de gemachtigde is niet aannemelijk gemaakt dat het voor verzoeker kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien verzoeker dat wenst vanuit Irak de nodige stappen te zetten wat gezinshereniging met zijn partner betreft. Hierbij gaat het slechts om een tijdelijke scheiding waarbij in tussentijd contact kan worden gehouden met moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken mogelijk blijven in een staat waartoe ze beide toegang hebben.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat op de belangenafweging die de gemachtigde heeft gedaan in de bestreden beslissing. Hij stelt dat er een onzorgvuldig onderzoek is geleverd naar de situatie van verzoeker en dat de beslissing niet correct is gebeurd, maar licht amper toe waarom.

Verzoeker gaat immers enkel in op het motief van de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken, doch voert niets concreet aan tegen de overige motieven die in de beslissing zijn opgenomen aangaande het gezins- en familieleven met zijn partner. Verder wijst de Raad erop dat het EHRM in het algemeen in zijn rechtspraak aanvaardt dat tussen volwassen partners op basis van moderne communicatiemiddelen gedurende een zekere tijd contact kan worden onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, punt 100). Daarnaast weerlegt verzoeker in het verzoekschrift ook niet concreet waarom geen contact kan gehouden worden met zijn partner in elke staat waar ze beiden toegang toe hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Waar verzoeker nog verwijst naar twee arresten van de Raad, merkt de Raad op dat niet kan aangenomen worden dat dit om gelijkaardige omstandigheden ging. In beide arresten stond de juridische en/of de biologische band tussen de vader en het kind vast. Dit is in casu niet aan de orde. Hoe dan ook hebben arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM kan op basis van het middel niet worden aangenomen.

Het tweede en derde onderdeel van het enig middel zijn ongegrond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| A. MAES,     | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

M. DENYS

A. MAES